Anul al 65-lea

10 PAGINI 5 LEI

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 26.064.939

Nr. 9 Luni 12 Ianuarie 1948

ABONAMENTE
CAPITALA
Lei 135 pe 1 lună
Lei 400 pe 3 luni
Lei 720 pe 6 luni
PLATA PRIN CEC
7999

UNIVERSUL

ABONAMENTE
PROVINCIA
Lei 135 pe 1 lună
Lei 400 pe 3 luni
Lei 720 pe 6 luni
PLATA PRIN CEC
7999

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10:

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET DE DIRECȚIE

DELA REGALITATE LA REPUBLICĂ

„Regele domnește dar nu guvernează" — era formula devenită clasică, a monarhiei constituționale. Față de monarhia absolută a evului mediu, monarhia constituțională constituia, desigur, un progres. In folosul cui? In folosul poporului intreg? Nu. In folosul numai al unei pături inguste. In folosul marii burghezii căreia puterea absolută a regilor vechi îi stânjenea afacerile dar pentru care complicitatea regilor constituționali era necesară pentru a putea jefui massele populare.

Pentru monarhii absoluți, țara intreagă era moșia lor. Tăiau și spânzurau, făceau ce voiau, toată lumea prosternându-se în fața lor. Ca autoritatea lor să fie și mai mare, ei se considerau de origină divină, ținând în chingile absolutismului lor evoluția întregei societăți.

Numai că mersul înainte al societății, oricât de grele ar fi lanțurile, ori cât de mari piroanele cu care unii vor s'o țintuiască în istorie, acest mers înainte nu poate fi oprit.

Oamenilor le trebuiau mărfuri pentru a-și satisface nevoile. Mașinile produceau aceste mărfuri care trebuiau duse acolo unde era nevoie de ele. Puterea absolută a regilor era, însă, o piedică în calea industriei și comerțului din ce în ce mai desvoltate. De aceea le-a fost smulsă regilor din mâini această putere absolută, unul din ei plătind pe eșafodul revoluției franceze, încercarea de a se pune deacurmezișul istoriei.

Regii au devenit, astfel, constituționali. Ei nu mai tăiau și spânzurau. Nu mai erau stăpânii absoluți ai țării. Marea burghezie își asigurase, astfel, libertatea de a investi bani în industrii și în comerț, își asigurase profiturile pe care le trăgea de pe urma afacerilor pe care le făcea. Regele nu mai acapara, pentru el, totul. El nu mai stăpânea, în mod absolut. El doar domnea. Adică, patrona afacerile marii burghezii, având, bineînțeles, asigurată partea lui.

Căci formula „regele domnește dar nu guvernează" nu făcea decât să acopere, in ochii mulțimii, adevăratul rol al regelui. Mulțimii i se spunea că regele e un arbitru, un împăciuitor, un factor suprem care nu se amestecă în treburile guvernării decât pentru a pune lucrurile pe făgașul cel bun.

Să luăm exemplul țării noastre și să vedem ce fel de împăciuitor, ce fel de arbitru nepărtinitor putea fi un rege, ingropat până în gât în aurul pe care îl strângea de pe zecile de mii de hectare de moșii și de păduri, sau din beneficiile pe care le realiza ca acționar principal la zeci și sute de mari intreprinderi industriale și bancare. De partea cui puteau să fie acești regi, la fiecare guvern pe care îl numea, la fiecare parlament pe care îl dizolva, la fiecare corp legiuitor pe care il convoca, la fiecare lege pe care o promulga? De partea țăranilor, de partea salariaților, de partea marii masse a poporului român sau de partea moșierilor, a bancherilor și a marilor industriași? De partea cui a fost Carol I când a ordonat represiunea, cu tunul, a revoltei din 1907? De partea țăranilor, roși de mizerie și boale, sau de partea moșierilor ce-și tocau averile la cazinourile apusene? De partea cui putea să fie Ferdinand I când a făcut o improprietărire menită numai să astâmpere, o clipă, foamea de pământ a țăranilor, improprietărire care avea să asigure, însă, în curând moșierilor refacerea domeniilor lor?

De partea cui putea să fie Carol II când ședea, rând pe rând, când cu Auschnitt, când cu Malaxa la masă, punând la cale, între două cupe de șampanie, un nou jaf al țării prin înarmarea care avea să ducă la moarte sute de mii de ostași, acestia recrutați însă nu din rândurile moșierilor sau ale marilor bancheri și industriași, ci din rândurile țărănimii, ale muncitorimii, ale funcționarilor și ale micilor meseriași.

Alături de cine avea să fie, până la urmă, Mihai I când s'a pus problema înlăturării moșierilor, a bancherilor, a marilor afaceriști dela monopolul puterii politice și al exploatării economice pentru a face loc și a întări un regim închinat intereselor celor ce muncesc și se străduiesc, cu brațele și cu mintea, pentru refacerea și prosperitatea acestei țări?

Alături de cine erau să fie acești regi — deveniți cei mai mari moșieri și bancheri ai țării? Alături de popor sau alături de „tagma jefuitorilor" — cum le spunea Tudor Vladimirescu tuturor ciocoilor cocoțați în fruntea treburilor și bunurilor țării? Regii au fost întotdeauna contra poporului și alături de jefuitori, din tagma cărora făceau parte, în fruntea cărora se aflau.

Regele nu guverna dar exploata. Exploata poporul ca orice jefuitor. De guvernat, guvernau uneltele jefuitorilor, guverna fauna politicienilor de meserie sau a aventurierilor de ocazie. Iar când Carol II a vrut să jefuiască și mai amarnic țara, își creiase regimul său personal cu care punea la cale cele mai rușinoase afaceri.

Când, în 1866, a fost adus in țară un principe de sânge teuton pentru a „domni", moșierii cei vechi și proaspeții bancheri și mari industriași de atunci știau ei ce fac. Ei aveau nevoie de un câine păzitor al intereselor lor, de un sprijin contra poporului pe care îl jefuiau dar care incepuse să capete conștiința puterii și a drepturilor sale. De aceea, timp de 87 de ani, acestui popor i s'a jucat comedia formulei „regele domnește dar nu guvernează", paravan constituțional în dosul căruia se punea la cale si se executa jefuirea acestei țări.

Era jefuită această țară numai de moșierii și de bancherii de aici? Numai interesele acestei tagme le păzea familia regală? Nu! „Bunul român" — cum jurase Carol I să fie — reprezenta aici interesele junkerilor și financiarilor prusaci. Loialul Ferdinand apăra interesele bancherilor anglo-francezi. Cât privește pe Carol II, era dispus să vândă țara și sângele soldaților ei imperialiștilor care îi dădeau mai mult. Era atât de josnic în setea lui de arginți încât până nici Hitler nu a mai avut încredere în el și l-a aruncat peste graniță.

Mihai? Tânărul vlăstar? Reprezenta aceleași interese străine, făcând din palat nu numai centrul de rezistență la schimbările politice din țară, ci și cuibul intrigilor imperialiștilor anglo-americani.

Poporul român, prin isgoni-

AL. C. CONSTANTINESCU

(Continuare in pag. 2-a)

PLATA SALARIILOR ȘI PENSIILOR FUNCȚIONARILOR PUBLICI

Eri a apărut decretul pentru plata salariilor și pensiilor publice pe luna curentă insumând lei 1.337.261.100 reprezentând salarii, 1.152.666.332 lei pentru pensii și 155 milioane subvenția casei I.O.V.R.

De asemenea decretul pentru cheltueli ordinare și extraordinare pe Ianuarie insumează 2.341.476.362 lei, iar pentru regularizări lei 1.537.876.400.

Plata salariilor și pensiilor se va face cu începere dela 20 ale lunei.

CONSTITUIREA ASOCIAȚIEI CULTURALE ROMÂNO-JUGOSLAVE

In ziua de 8 Ianuarie s'a constituit la Belgrad Asociația culturală româno-jugoslavă. Ședința de constituire a fost prezidată de către d. Zecevici, ministru Lucrărilor Publice, și la ea au participat numeroase personalități din lumea politică și culturală a Jugoslaviei.

Ambasadorul României, d. Teodor Rudenco, a făcut un larg expozeu în care a arătat temeiurile prieteniei și colaborării româno-jugoslave.

Procedându-se apoi la alegerea comitetului de conducere, a fost ales președinte al Asociației, d. Nicola Petrovici, ministrul Electro-economiei.

La sfârșitul ședinței s'au expediat telegrame omagiale d-lui dr. Petru Groza și d-nei dr. Florica Bagdasar.

Primele măsuri de aplicare pe teren a reformei justiției

După elaborarea și trecerea prin Parlament a primelor trei proiecte de legi constitutive ale reformei justiției, în momentul de față, la ministerul justiției se lucrează la punerea în aplicare a noilor principii de organizare judecătorească.

Prima măsură de acest fel privește reorganizarea și amplificarea instanțelor de judecată.

După o minuțioasă cercetare a situațiilor din fiecare județ, d. ministru de justiție, Lucrețiu Pătrășcanu, a dat o formă definitivă și a semnat decizia care prevede noua repartizare a instanțelor de judecată.

Reforma justiției trebue să ducă, în practică, în primul rând, la întinderea rețelei de judecătorii rurale.

Iată cum este realizat și pus în aplicare acest principiu:

Sub prevederile vechii legi de organizare judecătorească, funcționau în mediul rural, ca judecătorii de ocoale, 236 de instanțe; decizia mărește numărul instanțelor rurale — principale și cu sedii secundare — la 943 de instanțe, adică la circa 4 ori mai mult.

Numărul judecătoriilor urbane și mixte crește și ele cu 6 unități.

In ce privește Curtea de casație, secțiile ei au fost reduse dela 3 la 2. Numărul Curților de apel, crește dela 13 la 14, dar vor avea 10 secțiuni mai puțin.

In sfârșit, numărul tribunalelor scade dela 64 la 60, scăzând în acelaș timp și numărul secțiilor de veder a instanțelor de judecată cu 57 de unități; deci, din punct cată, decizia prevede o masivă deplasare dela vârfuri — Curtea de casație, Curți deapel și tribunale, la judecătorii și, în special, la judecătoriile rurale.

Această deplasare creste și mai evident urmărind noua încadrare a magistraților — pentru moment numai cifrică — corespunzătoare noilor necesități ale instanțelor de judecată.

Reforma a adus o diminuare a numărului magistraților și anume: dela 2802 magistrați, prevăzuți în buget, la 2458, număr ce urmează să funcționeze în realitate. Acest număr reprezintă o scădere de circa 15 la sută față de numărul prevăzut în buget.

Acest număr scăzut va deservi, însă, datorită activității asesorilor populari cât și unei mai raționale împărțiri de atribuții și de muncă, un număr mult mai mare de instanțe; astfel, 2802 magistrați erau repartizați la 475 instanțe de toate gradele; după reformă, 2458 magistrați vor deservi 1185 de instanțe, adică un număr aproape triplu cât înainte de reformă.

Scăderea numărului de magistrați s'a făcut urmând aceeași linie: scăderi masive la instanțele superioare, mărirea numărului la cele inferioare. Astfel, numărul consilierilor și procurorilor a fost redus cu 1/3 la Casație: dela 56 înalți magistrați la 47.

La Curțile de apel, reducerea este și mai masivă: din 390 magistrați membrii ai Curților de apel, vor funcționa numai 235 de magistrați de Curte, deci o scădere de 155 de magistrați.

In sfârșit, la tribunale scăderea este dela 1099 de magistrați prevăzuți în buget la 874 de magistrați, deci o scădere de 216 magistrați.

Dimpotrivă, la judecătoriile urbane și rurale se predeve un plus de 341 magistrați.

Din punct de vedere bugetar, noua reformă reprezintă o economie substanțială, reducerile de personal vizând categoriile din treptele superioare ale aparatului magistraturii.

In ceeace privește asesorii populari, alegerile au decurs în condițiuni perfecte în peste 45 de județe.

Date complete vom avea la dispoziție numai săptămâna viitoare, când vor fi aduse la cunoștința publicului.

IMPUNEREA PROPRIETĂȚILOR CLĂDITE

Contribuabilii citați în fața instanțelor de impunere, la clădiri, care nu se vor prezenta comisiunii la locul, ziua și ora fixată, sau nu vor aduce actele cerute necesare stabilirii venitului impozabil, vor fi impuși în lipsă sau — în lipsa actelor — prin apreciere, aplicându-se și sancțiunile legilor în vigoare.

Debitele astfel stabilite vor fi urmărite de îndată.

Se menționează că între obligațiunile de ordin fiscal pedepsite de legea pentru sancționarea evazuinilor fiscale sunt și sustragerile dela impozitul pe clădiri, prin declarări neexacte și necomplecte, care duc la diminuarea impozitelor.

O REALIZARE URIAȘE

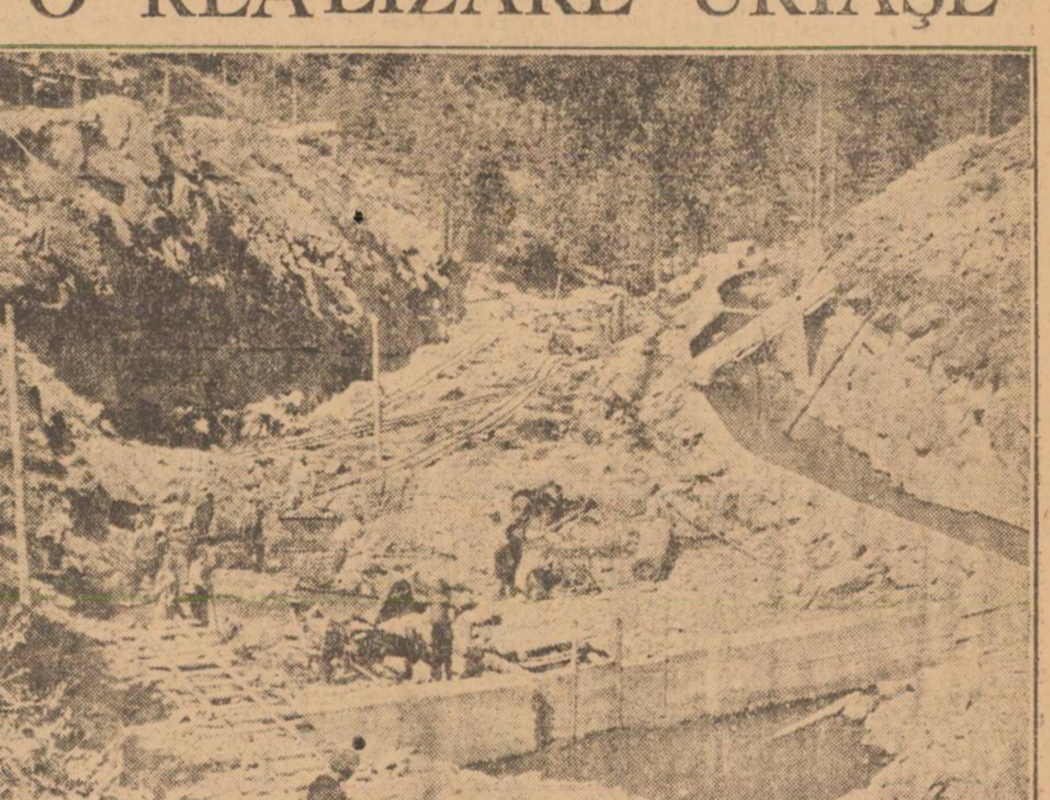

Barajul Kamen-Prohod construit de brigăzile de voluntari bulgari

CONSOLIDAREA REGIMULUI DE DEMOCRAȚIE POPULARĂ IN ROMÂNIA *)

de GH. GHEORGHIU-DEJ

România face parte din acel grup de țări, care în urma celui de al doilea război mondial s'au smuls din sfera de acțiune a imperialismului și realizând cu sprijinul masselor largi ale poporului adânci transformări democratice, a pornit pe calea construirii unei democrații noi — democrația populară.

Inaintând pe calea noastră, deosebită, de sine stătătoare, calea democrației populare românești, al cărei caracter este determinat de condițiunile specifice ale desvoltării istorice a României, noi făurim premizele politice și economice ale reconstrucției României pe baze noi, socialiste.

Pentru a înțelege mai just trăsăturile specifice ale procesului de desvoltare democratică a țării noastre, e necesar să ținem seama de faptul că în domeniu politic noi am evoluat mai repede pe drumul democrației populare, decât în domeniu economic.

Ce a deslănțuit procesul lui Maniu

In domeniu politic, a doua jumătate a anului 1947 a adus grave înfrângeri grupărilor politice, reprezentând diferitele aripi ale burgheziei reacționare.

Procesul trădătorilor din conducerea P.N.Ț., în frunte cu Maniu, a constituit o lovitură mortală pentru acest partid, devenit centru de raliere a tututror forțelor reacționare-fasciste din țară. Documentele zdrobitoare, căzute în mâinile organelor justiției, cât și propriile mărturisiri ale inculpaților, au desvăluit opiniei publice un complot monstruos care avea scopul de a provoca războiul civil și intervenția armată din afară. Acest complot era urzit de conducătorii național-țărăniști în strânsă conlucrare nu numai cu serviciile de informație străine, dar și cu anumiți reprezentanți diplomatici ai puterilor imperialiste. Faimoasa scrisoare a lui Acheson, destinată complotiștilor și despre al cărei conținut s'a aflat la proces, a demonstrat că anumite instanțe oficiale străine erau preocupate doar de alegerea momentului oportun, pentru insurecția armată, pe care o pregătea conducerea P.N.Ț., în scopul răsturnării regimului democratic.

In timpul celui de-al doilea război mondial partidele marelui capital, legat de cercurile monopoliste străine, și ale moșierimii reacționare — P.N.Ț. și P.N.L. — au practicat cel mai josnic colaboraționism politic și economic. Totuși, cu ajutorul unor abile manevre demagogice, ei reușiseră să-și păstreze un timp oarecare anumite poziții politice. Procesul lui Maniu a arătat întregului popor că trădarea națională este un element constant al politicii acelor straturi sociale pe care le reprezintă P.N.T. și P.N.L. Procesul lui Maniu și al complicilor săi a desăvârșit falimentul politic și discreditarea acestor straturi sociale.

In aceasta constă marea semnificație internă a procesului conducătorilor fostului P.N.Ț.

Una din urmările procesului trădătorilor P.N.T. a fost și rezolvarea problemei colaborării în guvern intre partidele democratice și grupul Tătărescu. Procesul a desvăluit că Ministerul de Externe, al cărui titular era Tătărescu, se transformase într'un veritabil focar de spionaj și trădare. Numeroși funcționari superiori ai Ministerului de Externe erau direct implicați în complot. O asemenea situație nu putea fi considerată întâmplătoare. Toate atitudinile luate de Tătărescu în problemele fundamentale ale politicei externe și interne ale României, au arătat că în ultima instanță Tătărescu și grupul său, apără aceleași interese, potrivnice poporului muncitor al României, pe care le apără asa zisele partide „istorice" (P.N.T. și P.N.L.). Grupul Tătărescu deținea în guvern poziții importante, îndeosebi Ministerul de Externe și cel al Finanțelor. Datorită acestui lucru, forțele democratice din guvern ajunseseră în situația legendarului meșter Manole din povestea populară care noaptea vedea surpându-se ceeace zidea ziua. A devenit clar că trebue pus capăt prezenței grupului Tătărescu în guvern, că aceasta este una din condițiunile nestingherite desvoltări a României pe

(Continuare in pag. 2-a)

*) Articol publicat în „Pentru pace trainică, pentru democrație populară", organ al Biroului Informativ dela Belgrad al partidelor comuniste, cu data de 1 Ianuarie 1948.

REFORMA AGRARĂ IN BULGARIA

de BOCIO ILIEV
deputat și director al gospodăriilor cooperative

Bulgaria a fost printre primele țări din Sud-Estul european care, după eliberarea teritoriului național de sub ocupația fascistă, a stiut să concentreze toate forțele de progres ale poporului, pășind curajoasă pe calea reformelor structurale. In jurul Frontului Patriei, organizație politică de concentrare a întregului popor bulgar, s'a adunat întregul tineret care a pășit la munca voluntară pentru implinirea planului bienal, destinat să dea o altă înfățișare unei țări menținută veacuri și decenii într'un regim de sălbatecă exploatare.

Pentru a cunoaște modul și împrejurările în care s'a realizat reforma agrară în Republica Populară vecină publicăm in cele ce urmează articolul trimis Agenției noastre de deputatul Bocio Iliev care ocupă funcția de director al gospodăriilor cooperative:

După cel de al doilea război mondial, reforma agrară a fost prima problemă care s'a impus spre rezolvare în țările foste sub ocupația fascistă în Polonia, Ungaria, România, Jugoslavia și Bulgaria.

Ce fel de reforme agrare sunt cele înfăptuite în țările mai sus citate?

Reformele agrare actuale sunt depline. Ca regulă generală întreg pământul aparținând moșierilor se împarte țăranilor muncitori pe când în reformele agrare realizate după primul război mondial, numai o parte neînsemnată din pământul moșieresc erea dat în folosința poporului.

Actualele reforme agrare sunt făcute în interesul întregii țărănimi.

REFORMA LUI STAMBOLINSKI

In Bulgaria o primă reformă agrară a fost efectuată în 1921 de către guvernul țărănesc democrat al lui Alexandru Stambolinski. Răsfoind dările de seamă stenografiate ale lucrărilor parlamentului din acea vreme, se poate constata că actul guvernamental a fost atacat cu violență de către reacțiune prin reprezentanții ei parlamentari.

Comparând punctele de vedere exprimate în 1921 de către reprezentanții reacțiunii în parlament cu nemulțumirile presei de opoziție de astăzi, noi constatăm cât de asemănătoare sunt pozițiile reacțiunii după primul și al doilea război mondial deși condițiile sociale, economice și politice sunt cu totul schimbate.

In cele din urmă punctul de vedere al reacțiunii a eșit triumfător acum 27 ani căci reforma agrară din 1921, modificată în 1924, a fost în fapt lichidată.

Imediat după 9 Septembrie guvernul Frontului Patriei in istorica sa declarație-program a înscris printre alte puncte și lozinca „Pământul aparține celor ce muncesc". Această lozincă a făcut parte din programul Frontului Patriei după 9 Septembrie și ea era destinată să mobilizeze toate forțele populare pentru ca luptele țărănimii bulgare din 1924 și până la 9 Septembrie să fie încununate cu o meritată victorie. Prin înfăptuirea lozincei, revendicările țărănimii bulgare au fost total satisfăcute.

Este adevărat că în Bulgaria nu am avut de expropriat moșii întinse cum a fost cazul in România, Ungaria și Polonia. In aceste țări pământul era concentrat într'un număr relativ relativ redus de mâini. Bulgaria avea în schimb mai multe gospodării mărunte și totuși datorită densității populației criza pământului de cultură devenise o problemă acută.

Din următorul tablou comparativ se poate vedea cât de ascuțită este lipsa de pământ în Bulgaria. La 1 km. pătrat de pământ de cultură populația este în medie: 10 loc. în Canada, 22 in U. S. A., 43 în Danemarca, 46 în Franța, 75 în Germania, 105 in România, 107 în Italia, 116 în Bulgaria.

Din tabloul de mai sus reese cât de gravă este lipsa de pământ în Bulgaria. Iată de ce în țara noastră au fost atâtea procese, asasinate și veșnice certuri pentru pământ.

A fost deci firesc ca guvernul să studieze cu atenție aspectul cu totul special al problemei agrare.

Se impunea ca independent de faptul că pământul este distribuit în Bulgaria în mod relativ mai uniform față de alte țări, să se pășească la exproprierea acelor domenii mari care dădeau stăpânitorilor lor posibilitatea unui câștig fără muncă. S'a ajuns astfel la împărțirea proprietății agrare, la creiarea de gospodării bazate pe munca familiară.

Nimeni nu crede în Bulgaria că aceste gospodării agrare vor fi viabile. Elanul dinamic care străbate concepția noastre economică înlătură orice iluzie asupra viabilității micilor gospodării țărănești bazate pe munca familiară. Noi știm că în dosul ima-

(Continuare in pag. 2-a)

TELEGRAMA PREOȚILOR DEMOCRAȚI CĂTRE PREZIDIUL R. P. R.

Comitetul central al Uniunii preoților democrați din România a adresat următoarea telegramă Inaltului Prezidiu al Republicii Populare Române:

INALTULUI PREZIDIU AL R. P. R.

București

Comitetul Central al Uniunii Preoților Democrați din România întrunit în ședință solemnă în ziua de 8 Ianuarie 1948, cu vie satisfacție a luat hotărîrea să asigure Inaltul Prezidiu al R.P.R. de tot devotamentul și tot concursul nelimitat al preoțimei democrate din România, care se angajează să lupte din toate puterile pentru consolidarea tinerei Republice Populare Române, cât și pentru fericirea și buna starea poporului.

Pr. Dr. I. VASCA
Președintele U.P.D.R.

CARNETUL NOSTRU

APUSUL HOLLYWOOD-ULUI

Cine nu-și amintește de nota melancolică a sfârșitului din toate marile filme ale lui Chaplin? In „Goana după aur", în „Luminile orașului", în „Timpuri noui" — nouă nu ne-a fost dat încă să vedem „Dictatorul" și „Monsieur Verdoux" — ciudatul omuleț, după ce străbătuse o lume de strâmbătăți a cărei victimă nevinovată era mereu el insuș, trebuia să renunțe și la puțina fericire personală, ca să nu impiedice fericirea altora. Atunci, cu nobilă resemnare, generosul vagabond, după ce-și înfunda melonul, își întorcea pașii și pleca mai departe răsucindu-și legendarul bastonaș, iar spectatorii îl urmăreau până se pierdea departe în zare.

Hotărît lucru, nu există un colțișor și pentru Charlie Chaplin în țara care a înălțat Libertății o colosală statuie. „Probabil că în curând voi părăsi Statele Unite, a declarat el în ziarul englez „Raynold News", iar în țara în care mă voi stabili, ca să-mi trăiesc sfârșitul vieții, mă voi strădui să nu uit nici o clipă că sunt un om la fel cu ceilalți și că am prin urmare dreptul să fiu respectat ca și ei". Răsucindu-și iar bastonașul și înfundându-și arăș melonul, va pleca pentru totdeauna genialul Chaplin din țara pe care a ilustrat-o ca nimeni altul peste hotare, dar în care el era totdeauna un „trouble-fête".

Chaplin s'a identificat până într'atât cu eroul său, încât veșnic a stingherit bucuria unora prin adevărurile care le-a spus. După ce și-a spus cuvântul despre lăcomia patronilor, mizeria proletariatului, imbecilitatea și egoismul excentricilor, înainte de plecare, Chaplin a mai făcut o poznă. A vorbit de arta Hollywood-ului și i-a denunțat inferioritatea. Marile filme sunt abandonate, în folosul kilometrilor de peliculă bune doar pentru comerț și propagandă.

Nu știm încă unde se va stabili cel mai mare artist comic al vremurilor noastre. Nu știm când îl vom mai revedea. Dar, noi spectatorii, nu-l vom uita niciodată pe bunul nostru Charlot care, strecurându-ne câte o lacrimă în orele de râs sănătos, ne desvăluia adevărul despre o lume peste care injustiția stăpânește absolut.

In urma lui, Hollywood-ul va rămâne pustiit de genialitate. Vor continua să apară cow-boy fabricați în serie cu diligențele prădate și învățătoarele amoreze care trag cu pistolul, domnii dișcutând afaceri cu pălăria în cap și cu picioarele pe mese, precum și reviste de lux parvenit, unde cântă o mie de orchestre în acelaș timp și dansează trei mii de picioare. Aceste mediocre imagini ne vor părăsi curând, în timp ce chipul omulețului cu bastonaș, pălărie tare și ghete nevrosimile, va stărui mereu în sufletul nostru.

AL. DIMITRIU-PĂUȘEȘTI

IN LOC DE CRONICĂ EXTERNĂ:

TURNUL EIFFEL ȘI „PLANUL MARSHALL" LA INĂLȚIME...

Lucrul pe care vi-l povestesc s'a întâmplat ziua'n amiaza mare. Dar oricât de mare era amiaza acelei zile, victima narațiunii mele era și mai mare, căci e a vorba chiar de Turnul Eiffel.

Să vedeți. Intr'o zi, la „mica publicitate" a unui ziar american de mare tiraj, apare un anunț. Autorul anunțului dorea să vândă o moschee spaniolă, pe care el o construise pe pământul Statelor Unite. Până aci, nimic surprinzător. E drept, anunțul adăuga că moscheea medievală se bucura, în interiorul ei, de cel mai modern confort. Ce să-i faci, are omul nevoe de duș automat și de garaj pentru automobil chiar și în moschee. Dar solicitatorul nostru voia să schimbe moscheea sa confortabilă pentru Turnul Eiffel.

Anunțul a fost repetat câteva zile la rând. Gazetele depe litoralul răsăritean al Atlanticului s'au grăbit să reproducă oferta. Și totuși nu s'a oferit nici un amator. Nu că nu s'ar fi putut cumpăra Turnul Eiffel. Căci extravaganții dolari ar fi putut convinge chiar și pe Schuman să cedeze gigantul care străjuește deasupra Parisului. Dar, probabil, moscheea cu pricina n'a părut interesantă și în special rentabilă.

Povestea nu se sfârșește însă cu aceasta. In ziua când se oferta mutarea Eiffelului in Statele Unite ale Americii, grevele muncitorilor francezi, sprijiniți de țărani și de intelectuali, erau in toiu. Și atunci, cârmuitorii dolarului s'au gândit că soluția nu e rea. Dacă Franța trebue să fie transformată într'o colonie — își spuneau ei — atunci n'are ce căuta acolo un turn care prin înălțimea sa, sfidează chiar și aristocratica „gumă de mestecat" americană. Au fost însă și păreri contrare. Unii susțineau că aducerea monumentului european, ar aminti americanilor de tradiția de luptă a poporului francez. Dar aceștia s'au dovedit a fi provocatori, căci pe pământul Americii — li s'a răspuns — chiar și Statuia Libertății patronează tendința expansionistă a trusturilor și vociferările beliciste ale ațâțătorilor de război.

Deci, zis și făcut. America neste. Congresul Statelor Unite este convocat grabnic și se votează acordarea unui nou imprumut Franței. Nu se putea doar aștepta până ce „planul Marshall" va fi descântat în vreun fel. Imprumuturile își au rostul lor și Schuman este un băiat de zahăr. Până și în noaptea de anul nou el a ținut să mulțumească Americii pentru sprijinul acordat. Premierul francez a ținut chiar să precizeze că apelul istoric lansat de generalul Marshall și mesajul recent al președintelui Truman reprezintă pentru țara sa „un isvor de speranțe". Trebue să recunoaștem că aici d-sa a avut dreptate. Căci n'au constituit miliardele de dolari, pe care Franța le-a primit până acum, un nesecat izvor, nu de îmbunătățiri reale, ci de speranțe? Și nu va trăi mai departe poporul francez cu lipsurile și cu criza economică, și cu alte speranțe în urma viitoarelor ajutoare americane?

Ploaia nouilor speranțe a inceput deacum să cadă deasupra Franței, deși d. Topor n'a avut ocazia să-și publice în străinătate profeticele sale prevederi meteorologică asupra acestei ploi în plină iarnă. Astfel, guvernul francez a anunțat că va obliga întreprinderile și fabricile să nu angajeze pe lucrătorii someri și, deasemenea, că vor fi aruncați în stradă alți 150.000 de francezi care ocupă posturi în administrațiile publice. Dacă vrei să faci curte dolarului, trebue să strângi solid cureaua. Dealtfel, insăși fracul francez se va pleca din ce în ce mai mult, cu prilejul tranzacțiilor economice, în fața dolarului. In trecut fie zis că aceasta amintește de procedeul lui Hitler care, închеind tratate comerciale cu alte țări, avea grijă să salte marca germană și să devalorizeze monedele celorlalți contractanți.

Dar să revenim la oile noastre (nu este vorba de dolari). Isteții noștri cumpărători ai celebrului turn, care nu mai putea să stea fără rost intr'o viitoare colonie, s'au frământat cum să transporte Eiffelul. Poate, pentru aceasta, ar trebui construit un vapor nou, special. Dar nicidecum nu se puteau gândi ca turnul, mai lung chiar decât șirul trădătorilor lui Leon Blum, să fie îmbarcat pe un vas francez.

Din aceste frământări s'a născut însă o nouă desvăluire: aceea a vaselor și a construcțiilor navale. Președintele Truman a fost nevoit să arate că „planul Marshall" preconizează reducerea simțitoare a producției santierelor navale din țările europene „ajutorate". Produc doar și Statele Unite vase. Și dacă construcțiile navale în Europa ar continua, cui și-ar mai vinde americanii vasele lor? Această măsură, care a stat până acum închisă în cavoul secret al „planului Marshall", vizează între altele și pe sora cea bătrână a Statelor Unite, pe Marea Britanie.

Ion N. Bălănescu

(Continuare in pag. 2-a)